

Nieuwsbrief mei 2010

Dit keer een andere nieuwsbrief, namelijk een namens de dochters van Henny & Trees Stege. Wij hadden namelijk de eer om bij een wel heel bijzondere Koninginnedag in Pretoria te mogen zijn en om de Speeltuin en de nieuwe keuken bij de Ebominischool te mogen openen. Dus dit maal een verhaal in een andere stijl...

Op donderdag 28 april kwamen we (Andrea, Rinske en zoon/neef Sjoerd) aan in een zonnig Johannesburg. Wat heerlijk was het om Henny en Trees weer te zien bij de uitgang, wat ontzettend fijn om weer even echt thuis te zijn en wat geweldig om Afrika weer te ruiken en te voelen!

30 april, Koninginnedag...De volle straten, drukke cafés en goedbezochte rommelmarkten voelen erg ver weg. Maar zoals het een goed Hollander betaamd, reisden we oranje gekleed af naar de Ambassade voor een heuse Nederlandse borrel met oude kaas, haring en bitterballen. De dag kan al bijna niet meer stuk. Aangekomen bij de residentie, worden we naar binnen geleid, krijgen een heerlijk glaasje champagne en zien vrienden en Ambassade personeel in de ontvangstkamer. Ik geloof, dat het hier bij Trees begon te dagen. Vol verbazing vraagt ze 'waarom zijn we hier eigenlijk?', waarop de Ambassadeur zijn verhaal begint. De verbazing droop werkelijk van het gezicht van Trees. Leuk! Het heeft dus Hare Majesteit behaagt...En ineens was ze dus Ridder in Orde van Oranje Nassau. Sjoerd roept meteen 'cool, nu heb ik een ridder-oma' en Andrea en ik staan wat verdwaasd foto's te schieten om vooral zelf niet vol te schieten. Wat zijn we trots! En wat goed te horen dat juist de nadruk gelegd wordt op kennisoverdracht, begeleiden, investeren in mensen etc. En daar stonden we dan met ons goede gedrag...toen maar het glas geheven en ons tussen de hossende Nederlanders gestort. Het was een bijzondere dag!

Vervolgens zijn Trees, Andrea en Rinske de al oude 'meidendag' gaan beleven en wel in de bush. Fijn ook, dat het niet 1 dag was, maar gewoon lekker 2. Henny ploeterde ondertussen gewoon voort en Sjoerd verbleef bij vrienden en heeft vanuit een VIP-lounge een spetterende rugbywedstrijd van de Bulls gezien. Jullie begrijpen, het waren zware dagen.

Op woensdag 5 mei was het dan zo ver; de Speeltuin werd officieel in gebruik genomen en de keuken van de Ebominischool mocht worden geopend.

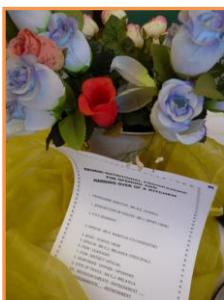
Wat is het iedere keer een feest om bij Sedimosang binnen te lopen. Rugzakjes op een rijtje, kinderen die liedjes zingen, de allerkleinsten die je even willen aanraken en stoere jongetjes, die ook wel op de foto willen. Het blijft me iedere keer verbazen hoe rustig het daar binnen is, terwijl er toch 100 kinderen in een ruimte verblijven ter grootte van een gemiddelde woonkamer hier. Geen gejengel, gehuil of ruzie. Geen buggies, draagzakken of speciale klemmetjes op

keukenkastjes, maar gewoon zitten en luisteren. Zouden wij wellicht overdreven met onze kinderen omgaan?

In optocht en al zingend zijn we met alle kinderen naar de speeltuin gegaan. Braaf gaan ze op een dekentje in de schaduw zitten omdat de juf dat zegt. De 'head teacher', een aantal leraren en jongste kinderen van de Ebominischool komen ook. Na een officieel woord van Josephine, Andrea, de 'head teacher' en prachtig gezang door het Ebomini-schoolkoortje, wordt het lint officieel doorgeknipt en mag het speelfestijn beginnen. Met een zakje chips en een lolly in de hand gaan ze los; klimmen, in de zandbak, van de glijbaan, op de schommel en aan de klimtouwen. Geweldig!

Dan steken we het veld over richting Ebominischool en worden we met een officieel programma ontvangen in de keuken. Men kan er niet over uit hoe mooi het geworden is. Ook hier wat officiële woorden, een gedichtje van 3 leerlingen, een lied van het koor en de overhandiging van een bord. Wat ontzettend fijn, dat we deze school en zijn 2200 leerlingen een gezonde stap de toekomst in hebben kunnen bieden. DSM / Sight and Life zal de kokers hier een training geven, zodat ook hier de extra vitamines aan het voedsel toegevoegd kan worden. We hebben nog wat rondgekeken en kregen uitleg over de nieuwe keetjes die op het terrein staan; die zijn gelukkig gekomen, zodat de klassen met 90 leerlingen (in een klaslokaal ter grootte van een slaapkamer) opgesplitst kunnen worden.

En ik kreeg de vraag voorgelegd of we met de school mee willen denken over het creëren van een hal die ze kunnen gebruiken voor sport en culturele activiteiten, zoals bijv. het schoolkoor, toneelstukjes etc. Bij deze ☺!

De dag erna hebben we de oudjes van de soepkeuken bezocht. Wat een overheerlijk project is dat. Ze zingen, doen oefeningen en helpen en steunen elkaar. Links en rechts zitten wat baby's en kleine kinderen - allemaal snoepjes op zich. Josephine laat ons weten dat ze zó blij is met haar 'extended family' en zo voelt het ook. Ook wij hebben er een hoop familie bij in de township.

Een rondleiding door de kinderbibliotheek, de Ke a Bona oogkliniek, het toiletgebouwtje, de huiswerkklas en de keuken zegt een hoop. Niet alleen ziet het er prachtig uit, het is bijzonder te constateren dat de mensen er zelf zo trots op zijn. De mannetjes verzorgen de bewaking, dames lopen rond met een emmer en een poetsdoek en de bibliotheek is helemaal georganiseerd. Echt indrukwekkend! Vanuit mijn bestuurdersrol kan ik alleen maar zeggen 'chapeau Henny & Trees, dat jullie hebben weten te bereiken dat het er als een paradijsje voelt en dat je mensen oprecht ziet genieten van wat ze aangereikt hebben gekregen'. Als dochter kan ik alleen maar zeggen 'ik hoop dat we deze projecten nog lang voort kunnen zetten, want ze zijn inderdaad allemaal extended family geworden'.

Wat ik nou nog helemaal vergeet te vertellen; die mannen die het voetbalteam trainen zijn echte toppers! Niet alleen weten ze die jongens maximaal te motiveren, ze hebben ze afgelopen weekend ook verwend met een verrassingsbezoek aan het Soccer Stadium in Johannesburg (90.000 plaatsen!). Dat zal de nodige voetbalsupporters licht jaloers stemmen. Die feestelijke rondleiding werd ook nog afgesloten met een fantastische lunch - wat hebben die jongens genoten. Konden we heren trainers maar klonen, dan zag de wereld er een stuk leuker uit!

Zoals jullie zien zijn we niet zo goed als Trees in het schrijven van nieuwsbrieven, vergeef ons. Ik zal een poging doen er een kleine 'Treesiaanse' afsluiting van te maken; bij Josephine is een prachtig baby-meisje van 3 weken oud afgeven door een moeder die dreigde het kind in de prullenbak te gooien. Een meisje dat nog geen weet heeft van de wereld waarin ze terecht gekomen is en dat zal opgroeien zonder ooit te weten wie haar

vader en moeder zijn. Wat is het dan goed te weten dat het, met wat kleertjes van de KLM en het grote moederhart van Josephine, met haar wel goed zal komen. Ik heb me toen oprecht bedacht; ik hoop dat Trees en Henny nog lang en in goede gezondheid actief blijven in Zuid Afrika. Ik geef graag het even kletsen of een etentje met mijn ouders op, in de wetenschap dat zij hier zó veel voor anderen doen en betekenen.

Het was een overheerlijke en indrukwekkende week!

**Baie groete,
Rinske Stege & Andrea Dodebier (die nog even in ZA is)**